

နေ့ယင်ဇင်မြင့်

ဖွဲ့ရစ်ဆိုင်းခြုံတတ်လေသည်

(ခုတ်ယာအကြိမ်)

L လင်

အခန်း(၁)

“ကဲ....အရမ်းလှသွားပြီ”

ထိုက်က သူ့ဝသီအတိုင်း လှိုက်လှဲစွာပြောချလိုက်သည်။ ။

နေချို့နုနုဆိုသည့် သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးလေး၊ ကြော်ငြာအလှမယ်လေးကို မျက်နှာအလှ၊ ဆံပင်အလှ ပြင်ဆင်ပေးပြီးတိုင်း၊ သူ့စိတ်တိုင်းကျသွားပြီဆိုတိုင်း လက်နှစ်ဖက်မြှောက်၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကလေးပြောတတ်သည်။ ။ အဲသည် လိုပြောပြီးပြီဆိုလျှင် နောက်ထပ် တို့ ဖက်တစ်ချပ် ရိုက်ဖိုမလို၊ ဆံနွယ်လေး တစ်ခွေ ပြင်ဖို့ မလိုတော့အောင် လှပကြော့ရှင်း သပ်ရပ်ခိုင်မြဲသွားရပြီ ဖြစ်၏။

“လှလိုက်တာမှ အရမ်း အရမ်းကိုလှတာပါပဲရှင်”

“ထိုက် တော်လို့ ပါ”

“နဂိုရှိလို့ နကိုင်းတွေ ထွက်ချင်တိုင်း ဖြာထွက်နေတာပါနော်”

အလှဖန်တီးရှင်တွေ နာမည်ကြီးပြီဆိုလျှင် မိန်းမလျာထဲက ဖြစ်နေတတ်တာများ ၏။ ထိုက်တစ်ယောက်သာလျှင် နာမည်လေး ဖောက်ထွက်လာသည့် မိန်းမသားစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ထိုက်ခမျာ သူ့စန်းကလေး ပွင့်ချင်သလောက် ပွင့်ခွင့်မရခဲ့ရရှာပါ။ နေချို့နုနုနောက်ကို လျှောက်လိုက်နေရသည်။ ။ နေချို့နုနု ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ရာ၊ စီးပွားရေးကြော်ငြာရိုက်ရာ နေရာတွေ၊ ပြကွဒိန်ရိုက်သည့်အခါများ၊ ပြီး

တော့ နေချို့နုနု တက်ရောက်ရသည့် ပွဲနေပွဲထိုင် အခမ်းအနားတွေအတွက် အလှဖန်တီးသူ ပညာရှင်အဖြစ် လိမ်းခြယ်ထုံးဖွဲ့ပေးရတာနှင့်ပဲ ထိုက်မှာ အချိန်ပိုဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားသွားရသည်။ ။

ထိုက်၏ အနုပညာ စွမ်းပကားတွေက နေချို့နုနုလေးတစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့်လိုဖြစ်နေရသည့်မို့လည်း ထိုက်၏ အောင်မြင်မှုတွေ နှောင့်နှေးတန့်နားနေရ၏။ ဒီအတွက် နေချို့နုနု အရမ်းအားနာနေရပါ၏။ ။

“ထိုက်ရယ်.....ထိုက်ကို နေချို့ အရမ်းအားကိုးတာပါ။ နေချို့အလှထဲမှာ ထိုက်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

နေချို့နုနုက အလှအပမျက်နှာလေးကို မှန်နှင့် နီးကပ်စွာ ရှေ့တိုးကြည့်လိုက်၊ နည်းနည်းပါးပါးခွာ၍ နောက်ဆုတ်ကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း ကိုယ့်အလှကိုယ် ပီတိကျလျက်ရှိ၏။

“အလှထဲမှာ ထိုက်မရှိလို့ မဖြစ်ပေမယ့် ဘဝထဲမှာ ကျတော့ ကျော်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“အို....သွား”

နေချို့နုနု ပါးပြင်မှာ သွေးကြောလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ ။ မျက်နှာကလေး ဖျန်းခနဲ ပူ၏။ ရှက်စနိုးလေးခံစားရသည်။ ။

“ကျော်”တဲ့ ။

နာမည်ရင်းက ကျော်တိုင်းကျော်။ သူ့အကြောင်းကို တွေးတော့ ရှက်စနိုးလေး ပူဖျဉ်းဖျဉ်း လေး ခံစားရတာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြဲအောင် သူ့အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားဖွယ် သိပ်မရှိသည့် ရိုးရိုးစင်းစင်းဖြစ်ရပ်တွေပဲ ဖြစ်၏။

မိဘချင်း ရင်းနှီးသည် ။ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးသည် ။ ခင်မင်သည် ။ အသက်ချင်းက မတိမ်းမယိမ်း။ ကျော်က ကျောင်းနေနောက်ကျ၍ အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးသည် ။ ကျောင်းမှာ အတန်းတူတူမို့ စာကျက်လည်း အတူတူ။ နောက်တော့ ကျော်မိဘတွေ နယ်ပြောင်းသည် ။ လူကြီးချင်း၊ လူငယ်ချင်း ဖုန်းတွေဆက်ကြ၊ စာတွေရေးကြ၊ သူတို့ က ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏရောက်သည် ။ နေချို့တို့ ကတော့ နယ်ဘက်ခရီးသွားတာ ရှားသည် မို့ သူတို့ ထံ သိပ် မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဆယ်တန်းအတူတူအောင်တော့ နေချို့က စီးပွားရေးကြော်ငြာ သရုပ်ဆောင် အလှမယ်ကလေး အဖြစ်နှင့် အနုပညာလောကထဲသို့ စတင်ခြေချသည် ။

ဖေဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့တာလည်း ပါ၏။ ဝန်ထမ်းမို့ ရာထူးဘယ်လောက်ကြီးကြီး လခ ဘယ်လောက်များများ မတော်မတရား လာဘ်မစားထားလျှင်ပင် ကိုယ့်ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိလျှင် ရာထူးကြီး ဖခင်ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ကျန်ရစ်သူမိသားစု စီးပွားပျက်၊ အခြေအနေ ပျက်ကြတာများ ၏။ လခစားဟူသည် လလည်း ကုန် ငွေလည်း ကုန် ဖြစ်တတ်မြဲလေ။ နေချို့တို့ ဖေဖေရာထူးကြောင့် နေခွင့်ရသည့်အိမ်က ဖယ်ပေးရပြီး နေဖို့ ထိုင်ဖို့ တောင် ခက်သွားရသေးသည် ။ စီးပွားရှာဖို့ တာဝန်က နေချို့လေး ဦးခေါင်းထက်သို့ ကျလာသည် ။ ကျော်တို့ မိသားစုနှင့် ဖေဖေ မိတ်ဆွေ ဘဘထွန်းက ကူညီခဲ့လို့ သာ။

ဘဘထွန်းက အနုပညာဖြင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေသည် ။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရှိသည် ။ ဗီဒီယိုကားတွေ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိသည့် ဒါရိုက်တာကြီးလည်း ဖြစ်၏။ စီးပွားရေးကြော်ငြာတွေကို လည်း လက်ခံရိုက်ကူးပေးသည် ။ ဘဘမှာ တူသား ဆွေမျိုးအုပ်စုကလည်း တောင့်သည့်မို့ ပွဲနေပွဲထိုင် မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှတ်တမ်းတင် ဗီဒီယိုတွေလည်း လိုက်ရိုက်ပေးသေးသည် ။ ထိုလုပ်ငန်းများမှာ အသုံးပြုဖို့ စက်ပစ္စည်း

အားလုံးနှင့် စတူဒီယိုပါရှိသည်။ ။ ဘာဘသည် စီးပွားရေးတောင့်တင်းသည်။ ။ အနုပညာလောကမှာ နာမည်ပျက်မရှိသော လူရှင်ရှိသေခံရသည့် အနုပညာသည် ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ။

“ဘာဘ ကျောထောက်နောက်ခံနဲ့ ဒီလောကထဲ ဝင်လာရင် ဘယ်သူကမှ စော်ကားမော်ကား မလုပ်ရဲဘူး၊ နှိမ်တာတွေ တွန်းတာတွေလည်း မလုပ်ရဲဘူး၊ သမီး ဝါသနာပါရင် ဒါကလည်း သမာ အာဇီဝတစ်ခုပဲ”တဲ့။ ။

နေချို့နုနုက မင်းသမီးဖြစ်ချိန်မှာ ကျော်က နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ‘သမီးတောင်း မင်္ဂလာ’ကို ကျော် ထွက်မသွားခင်မှာ ကတည်းက နှစ်ဖက်မိဘတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျင်းပဖြစ်ခဲ့၏။ သတင်းစာထဲ မထည့်ပေမယ့် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးစု အနည်းအကျဉ်း လောက်ကိုသာ အသိပေးခဲ့ပေမယ့် ကျော်သည် နေချို့ဘဝခရီးလမ်းမှာ အတူလျှောက်လှမ်းမည့် ခရီးဖော်ဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ။

“နေချို့ ငါ့ကိုကြိုက်ရဲ့ လား”

ဘယ်လိုမှ ကဗျာမဆန်သည့် ကျော့ဝါကျကို နေချို့က ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်မောပစ်ခဲ့သည်။ ။

“နင့်လိုပဲ ရှိမှာ ပေါ့”

“ငါတော့ နည်းနည်းပါးပါးကြိုက်တယ်”

“အဲဒီလောက်ပဲ”

“ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ”

ကျော်က တမင်မခံချင်အောင် ပြောသည်။ ။

တစ်ယောက်က ခေါင်းထု၊ တစ်ယောက် ဆွဲဆိတ်၊ အပြန်အလှန် နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်ကြပြီး သည့်နောက်ပိုင်းမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ခိုင်မြဲသွားခဲ့၏။ နေချိုနုနု အနုပညာလောကမှာ နည်းနည်းပါးပါး လူသိများ လာသည် ။ အထွတ်အထိပ်သို့ မရောက်သေးပေမယ့် အောင်မြင်စပြု လာ၏။ နေချိုနုနုဆိုသည့် နာမည်က ပရိသတ်နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလာခဲ့သည် ။ နေချိုနုနုတို့ စီးပွားရေးအခြေအနေ ပြန်လည်ခိုင်မတ်လာသည် ။ ခြံလေးသင့်ရုံ တစ်ကွက်နှင့် တစ်ထပ်ခွဲတိုက်လေးတစ်လုံး ပိုင်ပြီး၊ ကားလေးက တစ်စီး၊ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်လာ သည် ။

ကျော်က ကျောင်းတစ်ဖက်တက်ရင်း အလုပ်လည်း လုပ်၏။ ကျော်တို့ ကျတော့ ကျောထောက်နောက်ခံရှိ၏။ ကျော်ဖေဖေက နေချို့ဖေဖေလို ရာထူးကြီး လခစား မဟုတ်ပေမယ့် ကျော်မေမေက သူဌေးသမီး။ အမွေတွေရထားသည် ။ ကိုယ်ပိုင်ဝင်းနှင့် ခြံနှင့် ဧရာမတိုက်ကြီးနှင့် ကားကောင်းကြီးတို့ ကို မူလကပင်ပိုင်ခဲ့၏။

“ကျော် ပို့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အန်တီတို့ မသုံးဘူး။ နေချို့အတွက် မြေတစ်ကွက်ဝယ်ထား တယ်၊ နည်းနည်းတောင်သေးနေလို့ သိပ်စိတ်တိုင်း ကျတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းမှ ငွေလိုက် ပြီး အကြီးနဲ့ လဲရမယ်” တဲ့ ။

ကျော်ပြန်လာချိန်မှာ ကျော်မိဘတွေက ရန်ကုန်ထိဆင်းမကြိုနိုင်ခဲ့ပါ ။ ကျော် ပြန်လာချိန်နီး ခါမှ ကျော်အမေက တော်တော်လေး နေမကောင်းဖြစ်သည် ။ ဝမ်းကိုက်ပြီး အသည်းယောင်၏။ ဆေးဝါးအချိန်မီ ကုသနိုင်သည် မို့ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိသော်ငြား အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားနေရမည်။ ခရီးမသွားရဟု ဆရာဝန်ကြီးက မိန့်၏။ ကျော်ဖေဖေက

လည်း ရန်ကုန်သို့ ဆင်းမလာခဲ့ပါ။

“သမီးပဲ ကြိုပေးပါကွယ်၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်ရက်လောက်နေချင်နေပါစေ၊ တစ်ရက်ထက်တော့ ပိုမနေခိုင်းနဲ့ ၊ အန်တီတွေ့ချင်လှပြီ၊ သားနဲ့ ခွဲနေရတာ သုံးနှစ်ကြီးများ ”တဲ့ ။

နေချို့နုနုတောင် အဝေးသင်မှာ ဒုတိယနှစ်အောင်ခဲ့ပြီ။ “ငါပြန်လာပြီး လက်ထပ်ပြီးရင် နင် မင်းသမီးဆက်မလုပ်ရတော့ဘူး၊ ငါ့မိန်းမကို သူစိမ်းယောက်ျားဖက်နေတာ ငါက ကြည့်နိုင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲ”တဲ့ ။

ကျော်က ရာဇသံပစ်ထားသည် ။ အဲသည် ကိစ္စတော့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်မည်။ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သူ ဘာ၏ သဘောထားကလည်း အရေးပါအရာရောက်သည် ။ မေမေ ကတော့ အအေးလွန်းအမျိုးသမီးကြီးမို့ အားလုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မေမေသဘောထားဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

စင်စစ်....နေချို့နုနု မင်းသမီးစလုပ်ကတည်းကိုက ကျော် သဘောမတူခဲ့ပါ။ ကျော် မေမေက လည်း ကန့်ကွက်ချင်သည် ။

“ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ် ကျော်၊ ငါ့ပညာ ဆယ်တန်းအောင်ရုံလေးနဲ့ စားဖို့ ဝတ်ဖို့ ထား၊ အိမ်လခဖိုးပြည့်အောင်တောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အနုပညာဆိုတာ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်ယွင်းဖို့ ပဲလိုတယ်၊ အောင်မြင် မယ်သာဆိုရင် သမ္မာအာဇီဝထဲမှာ တော်တော်ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်”

“ဪ...နင်က ဝါသနာပါလို့ မဟုတ်ဘဲ ပိုက်ဆံရချင်လို့ ကိုး”

“ဝါသနာမပါဘဲ ဇွဲမရှိဘဲ လုပ်လို့ ရတဲ့ အနုပညာအလုပ်မရှိပါဘူး ကျော်၊ ရှိရင်ပြစမ်းပါ။ ဝါသနာနဲ့ ဇွဲက မရှိမဖြစ်မို့ ထည့်မပြောတော့တာ”

အဲသည် လို အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့ရတာလေးတွေ ‘နေချို့နုနု’ဆိုပြီး နာမည်ကလေးတစ်ခု ရလာတော့လည်း အမောပြေခဲ့ရတော့သည်။ ။

“နင့်လိုမှတ်လို့ လား ကျော်”

ကျော်ကို ရန်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ။

ကျော်က မလည်ဘဲ ရှုပ်ချင်သူ မဟုတ်ပါ။ မွတ်နေအောင်လည်ပြီး တော်တော်ရှုပ်ချင်သူ ဖြစ် သည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ဆယ်တန်း မအောင်ခင်ကတည်းက ဟိုရှုပ်ရှုပ် သည် ရှုပ်ရှုပ်ကလေး တွေရှိသည်။ ။ နေချို့ မကြိုက်ဆုံးကတော့ ကျော် လက်သုံးစကားပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ‘အပျော်’ တဲ့။ ။

“အဲဒီလက်သုံးစကားကို တစ်သက်လုံးမသုံးနဲ့”

အဲသည် တုန်းက ကျော်ကို မယ်လမင်းဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ကောက်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

“တကယ်ကြိုက်ရင် တကယ်ယူ”

“ကြည်ဖြူတယ်ပေါ့”

“ဘာလို့ မကြည်ဖြူရမှာ လဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ တန်းဖိုးမထား စော်စော် ကားကားစကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မသုံးနဲ့ ၊ ငါလည်း မိန်းကလေးပဲ၊ မိန်းကလေးဘက်က နာတယ်”

“နင့်ကိုပဲယူမှာ ”

“ငါ့ကိုယူချင်ရင် ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲကြိုက်၊ ငါ့ကို မယူချင်ရင်

လည်း နင်ယူချင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲကြိုက်”

“တည်တည်တုံတုံပေါ့လေ”

အဲသည် နေ့ကစ၍ ကျော်က နေချိုကို ‘အတည်လေး’ဟု တစ်ခါတစ်ရံ စခေါ်သည်။ ။ ‘အပျော်’ဆိုတာကို မကြိုက်သည့်မိန်းကလေးအတွက် ခေါ်စရာအမည်ကို ‘အတည်လေး’ဟု သတ်မှတ်၍ စာရေးလျှင် ‘အတည်လေးရေ’ဟု အစချီတတ်သည်။ ။

“ကောင်မလေးတွေ ကိုယ်တိုင်က ညိုမြကွ”

အဲသည် ဝါကျကို ကျော်ပြောပြီး ကျော်ကို သုံးရက်တိတိ စကားမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ။ ‘ညိုမြ’ဆိုသည့်ဝေါဟာရ ဘယ်တုန်းက စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့မှန်း နေချို မသိပါ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဟန်ရေးတပြပြ၊ အသံတပေးပေး၊ ရေလာမြောင်းဖောက်၊ ဆွတ်ပါတော့မောင်ရဲ့ ကြွေချင်တယ်ဆိုတာမျိုးဟု နေချို နားလည်သည်။ ။ မိန်းမသားသိက္ခာကို အလွန်ထိပါးသည့် စကားလုံး ဖြစ်၏။

“မလည်ရှုပ်လုပ်မနေနဲ့ ညစ်ပတ်ပုံကြီးတက်နင်းမိမှ တစ်ကိုယ်လုံး နံသွားမယ်၊ တို့ ကတော့ လှည့်မကြည့်ရေးချ မကြည့်ထဲက”

ဘယ်လောက်ပြောပြော ကျော် နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နေတတ်တာကို သိသည်။ ။ ကျော်စကားကို လက်မခံချင်ပေမယ့် ကျော်ပြောသည့်အတိုင်း တချို့တလေက “ညိုမြ”ဖြစ်နေကြ တာလည်း အမှန်ပါ။ သည် တော့ ကျော်လို လူမျိုးအတွက် အခွင့်အရေးတွေ တစ်ထောကြီး ရသွားတော့သည်။ ။ အဲဒါတွေကြောင့်များ ကျော်အပေါ် ရင်မခုန်မိတာလား မပြောတတ်ပါ။ ကျော် သည် ပဲ့ကိုင်ကောင်းလျှင် ခရီးဖြောင့်မည့်လှေလို လူစားထဲမှာ တော့ပါသည်။ ။

ခုတော့ ကျော် ပြန်ရောက်တော့မည်။ ခုချိန်ဆို ကျော် ဗန်ကောက်
လေဆိပ်မှာ နားနေလောက် ပါပြီ။ ဇိမ်ခံနေကျ သူဌေးသားမို့ သူများ
တွေလို လေဆိပ်အဆောက်အအုံထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စောင့်မနေမှာ
သေချာသည် ။ မြန်မာပြည်သို့ ဆက်လက်စီးနင်းရမည့် လေယာဉ်ချိန်မ
တိုင်မီ အခန်းငှားပြီး ရေချိုးပြီး တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ကာ
အစားကောင်းတွေမှာ ယူစားသောက်နေမှာ လည်း သေချာသည် ။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် “ငါးပိရည်ကောင်းကောင်း ဖျော်ထား၊
ငါးပနော်လေးမီးဖုတ်ပြီး ခြွေထည့် ထား၊ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်း
ပါပစေ” ဆိုသည့် ဖုန်းထဲမှ အမှာ စကားလေးကိုတော့ သဘောတကျ အ
ရှိသား။

“သွားတော့မလား”

ထိုက်က ပခုံးလေးကို သာယာပုတ်၍ မျက်တောင်လေးလန့်ဖျက်ခ
တ်ရသည် ။

“သွားမှ ”

“ထိုက် လိုက်ပို့ပေးဖို့ မလိုဘူး မဟုတ်လား၊ အလှဆုံးပြင်ပေးလိုက်ပြီ
ပဲ”

“ရတယ်လေ”

ထိုက်က အပျိုကြီးမမ ဖြစ်၏။ သူ့ကို “မမ”ခေါ်လျှင် မကြိုက်။ ထိုက်
ခေါ်မှ ကြိုက်သည် မို့ ထိုက်ခေါ်နေရပေမယ့် နေချိုထက် လေးငါးခြော
က်နှစ်လောက် ပိုကြီးသည် ။ အပျိုကြီးပီပီ သူများ
သမီးရည်းစားစုံတွဲကြားမှာ သူက အရှက်သည်းကာ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြ
စ်နေတတ်သည် မို့ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့တာ သူ့ကို ကူညီရာရောက်၏။

“စီးတော်ယာဉ်က အသင့်ရောက်နေတာကြာပြီ”

မာစီဒီးစ်၊ ကိုးဆယ့်သုံးခုနှစ်ပုံစံ စိုလက်နေသည့် အနက်တောက်တောက်၊ နံပါတ်က (၇က)နှင့် စသည် ဆိုမှ တန်ဖိုးကို တွက်သာကြည့်ပေတော့။ ဤကားကို နေချို့ မစီးနိုင်သေးပါ။ နေချို့ကားက သူများတန်းတူ ခြောက်သိန်း ခုနှစ်သိန်း အလွန်ဆုံးတန်သည့်ကားပါ။ ကျော်မေမေက သူ့သား မွေးရပ်မြေကို ခြေချသည် နှင့် စတိုင်လ် ကျသွားရအောင် ကြို၍ ဝယ်ပေးလိုက်သည့်ကား ဖြစ်သည် ။ ယာဉ်မောင်းပါတစ်ပါတည်းငှားပြီးသား။ သားတော်မောင် ရန်ကုန်မှ မိဘရပ်ထံသို့ ထိုကားနှင့်ပင် မောင်းထွက်လာဖို့ စီစဉ်သည် ။ ကျော်ဖေဖေက စီစဉ်ရတာပေမယ့် ငွေထုတ်သူက ကျော်မေမေ။

“နေချို့ဘဝလေးက ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပန်းခင်းလမ်းမှာ ချစ်သူက ကြိုနေတာ”

ထိုက်က ကဗျာဆန်နေသည် ။

“လောလောဆယ်မှာ တော့ နေချို့က သွားကြိုရမှာ ရှင့်”

“ကြိုပေါ့”

“နေကာမျက်မှန် တပ်မသွားနှင့်” ဟု ထိုက်ကပြောသည် ။ တမင်ရုပ်ဖျက်တာ လူသိပြီး ပိုကြည့်ကြမှာ တဲ့ ။

“ရိုးရိုးမျက်မှန်လေးတပ်သွား”

နေချို့မှာ ဒီဂရီမပါသည့် မှန်သားကြည့် မျက်မှန်တစ်ခုရှိသည် ။ မင်းသမီးမှန်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မမှတ်မိစေချင်သည့်အခါမှာ တပ်ဖို့ ထိုက်စီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

“မျက်မှန်ဟာ မျက်နှာပုံပန်းကို တော်တော်ပြောင်းလဲသွားစေတာ”

“အင်းပါ”

နေချို့ မျက်မှန်ကြည်လေး ကောက်တပ်ပြီး မှန်ကိုတော့ နှစ်ချက်တိတိ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။ ။

“မင်းသမီးကွ”

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ မင်းသမီးဆိုရင် အရမ်းစွတ်ပြင်ထားမှာပေါ့၊ ဒီလို တစ်ယောက် တည်းရော လာမလား၊ ပြီးတော့ မျက်မှန်နဲ့ ”

“နေချို့နုနုလေ”

“အေးပါ၊ တူတာပါ”

ကားတံခါးဖွင့်၍ အဆင်း ကားကြီးက လျှောခနဲလိမ့်ထွက်၊ နေချို့က ခြေတစ်လှမ်းစ လိုက်ချိန်မှာ ပဲ ဝေဖန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ မပြုံးမိအောင် သတိထားရင်း ရင်ထဲကတော့ ကျိတ်ပြီးဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ။ ထိုက်က အဲသည် လိုတော်တာ။ ပြင်ထားဆင်ထားမှန်းသိသာအောင် ပွဲထိုင်တက် မိတ်ကပ်မျိုးနှင့် ရွန်းစက်နေအောင်လည်း ပြင်တတ်၏။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မျက်နှာလိမ်းချိန် တစ်နာရီနီးပါးယူပြီး ပြင်ပေးလိုက်တာပေမယ့် သိပ်ပြင်ထားတာ မဟုတ်သလို သဘာဝအလှလိုလို ထင်ရအောင်လည်း ပြင်တတ်၏။ သည် နေ့ မိတ်ကပ်က အချိန်အကြာကြီးယူ ပြီးမှ မပြင်ဘဲလှသော အလှမျိုးဖြစ်အောင် ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားကာ လူမသိအောင် ပြင်ပေး လိုက်သော မိတ်ကပ်မျိုး ဖြစ်၏။

ဒီဂရီမပါပေမယ့် ဒီဂရီမျက်မှန်ကို မှန်သားချည်းသက်သက်တပ်ခဲ့သည့် မျက်မှန်ကလည်း လူတွေထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ဖို့ အထောက်အကူအများကြီးပေးသည် ။ ဤမျက်မှန်အစား နေကာ မျက်မှန်မည်းမည်းစိမ်းစိမ်းတို့၊ ဆီးညှိတို့၊ မီးခိုးတို့ တပ်လာခဲ့လျှင်တောင် နေချို့

နနမှန်း သိသာနေနိုင်ပါသေးသည်။ ။

“တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်မရနိုင်တဲ့ အောင်မြင်မှုမျိုးတို့ ရထားတာမို့ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ မစွန့်ချင်ဘူး ကျော်ရယ်”

လက်ထပ်ပြီးလျှင် မင်းသမီးမလုပ်ရတော့ဟု ဆိုသည့် ကျော်ထံမှာ “အသနားခံလွှာ” တင်ထားသည်။ ။ ကျော်ကို ကြောက်လွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျော်ပဲ တစ်သက်လုံး က “နင်” “ငါ” ပြောလာခဲ့တာ ခုထိ၊ ခုမှ လူကြားမကောင်းမှာ စိုးလို့ ‘နင်’အစား ‘ကျော်’ဆိုတာ လေး များများ ထည့်သုံးပေးဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကျတော့ ‘နေချို’လို့ မသုံးဖြစ်သလောက်ပါပဲ။ ‘ငါ’ဆိုတာပဲ နှုတ်ကျိုးလို့ နေတော့၏။

အခက်သား။

လေဆိပ်ဧည့်ဆောင်မှာ ဖြည်းဖြည်းလေး ထိုင်ချရင်း ရင်ကလေး ငြိမ့်ငြိမ့်ခုန်တာ ကျော်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး ဟု ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ငြင်းချင်သေး၏။ တစ်ယောက်တည်းမို့ နေချိုနုစစ်စစ်ဖြစ်ပါလျက် မဟုတ်သည် သို့။ ဒက်ထိကြီးများ လာနှုတ်ဆက်လျှင် ပြောင်ပြောင်ကြီး ငြင်းချလိုက်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေရသောကြောင့် ရင်ထဲ နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ရှားတာ ဟု ဆိုချင်၏။

“တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

မေမေက စိတ်ပူတာကို ‘ဒါမှ လူတွေ မမှတ်မိမှာ မေမေရဲ့ ၊ အခြွေအရံ တစ်မြုံတစ်မကြီးနဲ့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးဖြစ်နေမှာ ပေါ့’ ဟု ပြောခဲ့တာလေ။ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသူများကို အရိုးခံမျက်နှာပေးလေးနှင့် ပြန်ငေးနေလိုက်၏။ မသိကျိုးကျွန်လေး၊ ဘာမှ နားမလည်သူလေးလို သရုပ်ဆောင်ရတာများ ဘယ်လောက်ခက်တာမှတ်လို့ ။

“နင်က ငါ့ကို ချစ်လို့ လား”တဲ့

ဖုန်းဆက်စဉ်က ကျော့မေးခွန်းကို ဒေါသလေးကဲ၍ ဖြေခဲ့၏။

“အောင်မာ....ဘာလို့ ချစ်ရမှာ လဲ” ဟု ။

“ဒါဖြင့် ငါပြန်လာရင် လက်ထပ်မယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ကတိပေးသေးလဲ”

“လူကြီးတွေက စီစဉ်တဲ့ ဟာကို”

“နင်မကြိုက်ရင် ငြင်းနိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ”

“သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့ ကျော်၊ ကျော် မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ ဦး၊ မေမေ စီစဉ်တာဆိုရင် ငါက ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ တို့ မှာ က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု”

“ဘယ်သူ့မှာ အမေနှစ်ခု ရှိနေလို့ လဲ”

“ကျော်တို့ က မိဖုံဖုံလေ”

“ငါကတော့ နင်ကို ကြိုက်ကိုကြိုက်တာ”

“အို.....ကျော်စုတ်”

“ချစ်တောင်ချစ်သေး”

“သွား....မပြောနဲ့ ”

“ရှက်တယ်ပေါ့”

“လုပ်မနေနဲ့ ”

“နင်လည်း ကြိုက်ပါတယ်ဟာ၊ ချစ်လည်း ချစ်နေမှာ ၊ ငါ သိပါတယ်၊ ဝန်ခံစရာမလိုဘဲ အဆင်ပြေသွားတော့ နင်က ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်နေ

တာ မဟုတ်လား”

“ကျော်နော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“လက်ထပ်ပြီးရင် မောင်လို့ ခေါ်ရမယ်”

“တစ်သက်လုံး မခေါ်ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်လေးကလို့ ပြောရမယ်”

“တစ်သက်လုံး မပြောဘူး”

“ခေါ်လာပြောလာတဲ့ နည်းတွေ ငါ့မှာ အများကြီးရှိတယ်”

“သိပါတယ် လူလည်ကြီးသားသမီး”

“နင့်စကားကို ဖေဖေနဲ့ တိုင်မယ်”

“မလည်လို့ လား”

“မနာလိုစရာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်စွဲတာ”

“ဒါပဲလား၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချပစ်ခဲ့သည် ။ ပင်လယ်ရပ်ခြား၊ ရေမြေတော
တောင် သမုဒ္ဒရာတွေ ကျော်ဖြတ်ပြီး၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံတယ်လို့ ။ ပိုက်
ဆံကုန်ရကျိုးနပ်အောင် စကားကောင်းလေးများ ပြောပါတော့လား။ တ
ကယ်တော့ အဲဒါ စကားကောင်းမဟုတ်ပေမယ့် စကားမှန်တွေလည်း ဖြ
စ်နိုင်ချေရှိသည် ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပျော်တတ်သည့် ကျော်တစ်ယောက်
အနောက်၏ သမီးပျို ကဲကဲဆတ်ဆတ်လေးတွေနှင့် ဘယ်လောက်များ
စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဖြစ်နေလိမ့်မလဲ မသိနိုင်ပါ။

“အတည်လေး မြန်မာ့မြေကို နင်းတဲ့ အချိန်ကစပြီး လက်ရှိရည်းစား
အားလုံးပြတ်ပြီ၊ နင့်တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ယောက်ဆိုမှ တစ်ယောက်

တည်း”

အဲသည် လိုလည်း ပြောဖူးသေးသည် ။ ပြီးတော့ ဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ‘ချစ်တယ်ကွာ’ ဟု ရှက်စနိုးအော်ခဲ့သေးသည် ။ သူ့လိုလူကများ ရှက်ရတယ်လို့ ။

“ဟေ့....သတိထား၊ တစ်နေရာရာကနေ ကင်မရာခိုးချိန်ပြီး ရိုက်နေတာဆိုရင် ပါသွားဦး မယ်”

“ပါချင်နေတာ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။

ကိုယ်က မင်းသမီးမို့ သူတို့ ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟု လူကြီးသူမ နေရာကလိုလို ပြောဖြစ်လိုက်ပေမယ့် စင်စစ် ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်းတွေပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး နှစ်ဆယ်မပြည့်နိုင်သေးသလို ကိုယ်လည်း နှစ်ဆယ်ပြည့်ရုံလေးရယ်။ ဖေဖေသာ ရှိသေးလျှင်တော့ စီးပွားရေးမှာ ဖေဖေက ဦးဆောင်နေမှာ မို့ ကိုယ်က ကလေး၊ ကျောင်းသူစစ်စစ်လေးဖြစ်ကာ မေမေရင်ခွင်ကို ခေါင်းငှေ့လို့ ကောင်းလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

ခုတော့ ကလေးသာသာ ကျောင်းသူတစ်ပိုင်း၊ အလုပ်သမားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရသည် ။ လက်ရှိဘဝကို နေချို့ ဘဝင်မကျပါဟု ပြောချင်၏။ သို့ပေမဲ့ မက်မောသည် ။ ကံကောင်း အကြောင်းလှလွန်းလို့ ပြည်သူချစ်အနုပညာရှင် ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ပံ့ပိုးမှုတွေလည်း ပါတယ်။ ‘အမှီ’ကောင်းကောင်း ကြီးရခဲ့တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့။ ပရိသတ်က ချစ်ခင်အားပေးသည့် ကျေးဇူးတွေလည်း မနည်းမနော။ ကိုယ့်ဗီဒီယိုသွေးထဲမှာ ပါလာသည့် အနုပညာပေါ်မှာ ကိုယ်က ပင်ပန်းကြိုးစားတာလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ဖြစ်၏။

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မျက်မှန်နဲ့ ”

“ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မင်းသမီးက မျက်စိမှန်နေတာ ဖြစ်မယ်”

“မိတ်ကပ်လည်း သိပ် မပါဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“နေချို့နုနု အစစ်ဆိုရင်တောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိစ္စနဲ့ သူလာတာ ဖြစ်မယ်”

“ဒီလိုတော့ တစ်ယောက်တည်းလာမယ်မထင်ဘူး၊ မင်းသမီးပဲ နောက်က တစ်ပြိုကြီး ပါမှာ ပေါ့၊ လူတောထဲ တစ်ယောက်တည်းဝင်ရင် တစ်စစဖြစ်သွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ပြေငြိမ်း ဈာပနတုန်းက လိုက်ပို့တဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတချို့ အင်္ကျီစုတ်တဲ့ သူကစုတ်၊ အညိုအမည်းစွဲတဲ့ သူကစွဲဆို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပရိသတ်ကချစ်တာကိုး၊ အင်္ကျီလေးဖမ်းဆွဲ၊ လက်မောင်းသားလေးလှမ်းကိုင်လုပ်တာပဲ၊ အများ နဲ့ လုလုပ်ရတော့ အကြမ်းပတမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်တာတဲ့ ”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒါ နေချို့နုနု မဟုတ်လို့ ဘဲ နေမှာ နော်”

“တူတာကလည်း အရမ်းပဲကွာ၊ သွားမေးကြည့်မလား”

မြတ်စွာဘုရား။

တိုက်ရိုက်ကြီးလာမေးလျှင် ဇွတ်မှိတ်ငြင်းနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ကိုချစ်သည့် ပရိသတ်အပေါ်မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားရာ ရောက်မည်။ ဟုတ်ပါတယ်ဟု ဝန်ခံပြန်လျှင် နောက်ပိုင်းပြဿနာတွေ ပေါ်လာနိုင်သည်။ ကိုယ်ကခင်ပွန်းလောင်းကို လာကြိုရတာလေ။ ဒါကို စာနယ်ဇင်း ဆရာသမား တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ သိသွားလျှင် ခုနေ အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေလျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်သွားမှာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့် မကြိုချင်ပါဘူးဟု ငြင်းခဲ့သေးတာလေ။

“မရဘူး၊ အတည်လေးကိုယ်တိုင် လာမကြိုရင် နောက်ထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်လိုက်သွားမယ်”

“သိပ်ရွှီးမနေနဲ့၊ ခရီးသွားတာ ဒီလောက်မလွယ်ဘူး”

ငြင်းခုံသံကို မေမေကြားတော့ မေမေက ဆုံးဖြတ်ချက်ဝင်ချသည်။

“ကြိုရမှာ ပေါ့သမီး၊ ကိုယ့်လက်ထပ်ရမယ့် ခင်ပွန်းလောင်းပဲ”တဲ့။

“ကျော်စုတ် ကျော်ပဲ၊ သူ့ကြောင့်”

အတွေးထဲမှာ ဒေါသလေး ကဲကဲဆတ်လာရသလို ရင်ကလေးများ တောင် ခုန်ချင်ခုန်ချင် ဖြစ်လာရတော့သည်။ ကျော်ဆိုသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းဟာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်းဆိုပဲ။ ကျော်တို့ က လူလည် လူပွေလေး။ ရည်းစားက ခပ်များများ။ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုထဲမှာ သုံးနှစ်နီးပါး သွားစိမ်ခဲ့စဉ်က ဘယ်လောက်များ သောင်းကျန်းလို့ ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဒါတွေကို ခွင့်လွှတ်ရမှာ ဝန်လေးသားပါ။ သို့ပေမဲ့ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားလို့ လည်း ခံစားရသည်။ လူကြီးမိဘတွေ စီမံလာသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အတွက် ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်

က် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ စိတ်ချလိုက်မိတာပါပဲလား။

“ဟော....”

ခါးကလေးယောင်ယမ်း၍ မတ်သွားရသည် ။ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီလေ ။ အချက်ပြမီးနီလေးလင်းကာ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြနေသည် ။ ကြိုဆိုသူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြသည် ။ တချို့ ပြည်ပဆိုက်ရောက်ထိ ဝင်ခွင့်ရသူတွေ ဝင်သွားကြသည် ။ ဝင်ခွင့်မရသူတွေ မတ်တပ်ရပ်လျက် ဟိုမော့ သည် ကြည့်။ ခြေဖျားထောက်သူထောက် ထွက်လာမည့် အပေါက်ဝနားနှင့် အနီးဆုံးတိုးဝှေ့သူက တိုးဝှေ့၊ လေယာဉ်ဆိုက်စဉ်က အပေါ်ထပ်စင်မြင့်မှ တက်ကြည့်ကြပြီး ပြည်ပဆိုက်ရောက်ခန်းမ ခရီးသည် တင် ဘတ်စ်ကားကြီး ဆိုက်တာနှင့် အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ပြေးဆင်းလာကြသူတွေကလည်း အများ သား။

လူအုပ်တွေကြားထဲ ဝင်ရောက်တိုးဖို့ စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ဖြစ်မိသည် မို့ ခြေဖျားလေးပဲထောက်ကာ မော့ကြည့်မိသည် ။

“လေယာဉ်ပျံလှေကားချ၊ တံတားဖွင့်တာနဲ့ အရင်ဆုံးဆင်းလာမှာ ငါ ၊ ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ် အရင်ဆုံးတက်မှာ ငါ၊ အဲဒီဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်က နေ အရင်ဆုံး ခုန်ဆင်းမှာ ငါ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး တို့ ၊ အကောက်ခွန်တို့ ကို အရင်ဆုံး စစ်ဆေးခံမှာ ငါ၊ အဲဒီအပေါက်ထဲက အရင်ဆုံးထွက်လာမယ့်သူ ဟာ ငါပဲ ”

ကျော် အားပါးတရ စကားသံတွေ နားထဲ အူလာမိသည် ။ မည်သူမျှ ထွက်မလာနိုင်သေးဘဲ ကြိုဆိုသူများကတော့ ကြုံကြလှ မျှော်ကြလှပြီ။ ကိုယ့်လူကိုယ်ကြိုရင်း နေချိုနုနုကိုလည်း လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်ကြသည် ။

“နေချိုနုနုနဲ့ တူလိုက်တာ”

“နေချို့နုနုကွ၊ ဘယ်သူ့လာကြိုတယ်မသိဘူး”

တချို့ မသေချာ။ တချို့က သေချာစွာ ပြောကြသည် ။ ကိုယ်မဟုတ်သလို၊ မသိနားမလည် မျက်နှာပေးလေး လုပ်ပစ်လိုက်သည် ။ မင်းသမီးပဲ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ။ သည် လောက် အမူအရာတော့ အပျော့ပေါ့။ လွမ်းခန်းတွေမှာ ပရတ်ဆီအဖြူကို လက်ကိုင်ပုဝါ ထောင့်ချွန်းလေးမှာ သုတ်ပြီး မျက်ဝန်းထောင့်မှာ သုတ်ဖို့ မလိုပါ။ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းဆိုတာ မျက်စဉ်းကို တစ်စက်ချင်းခတ်ပြီးမှ မျက်ရည်ပေါက်စက် လက်ကျခွဲရသူလည်း မဟုတ်ပါ။

သဘာဝကျဖို့ ခက်ခဲလှသည့် မျက်ရည်ကိုတောင် အစစ်အမှန် ထုတ်နိုင်ခဲ့သူပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မင်းသမီးမဟုတ်သလိုနေပြဖို့က မင်းသမီးတစ်ယောက်အတွက် လွယ်ကူ လွန်းလှ၏။

“ကျော်”

အသံထွက်ခေါ်မသွားမီအောင် အချိန်မီ ထိန်းလိုက်နိုင်သည် ။ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်ခုပဲ လှုပ်ရှားသွား၏။ ရင်ထဲလုပ်ခနဲခုန်သည် ။ ခုမှ ပဲ ကျော်ကို ကြိုဆိုခြင်းအတွက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှား ရတော့သည် ။ ကျော်...သူပြောထားသည့် စကားအတိုင်း ကတိတည်စွာ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာသည် ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် အရပ်ရှည်လှသည် ဟု မဆိုနိုင်သော လူပုတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်သော သူ့အရပ် ငါးပေရှစ်လက်မခွဲကို ခြေဖျားထောက်ပြီး မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ လျှောက် လာသည် ။

နေချို့နုနုက မြန်မာအမျိုးသမီးတွေထဲမှာ အရပ်မြင့်သည် ။ ငါးပေနှင့် ခြောက်လက်မ၊ စီးထားသည့် လေဒီရှူးက သုံးလက်မဖြစ်သည် ။ နဖူးထိပ်မှာ ဆံပင်ကို အမောက်လိုထောင်ထားတာ ကလည်း တစ်လက်မလောက် ရှိနေမည်။ ကျော် တစ်လက်လောက်မြင့်သည့် ရှူးဖိနပ်ကို စီးခဲ့

မည်ဆို လျှင်တောင် နေချိုနုနုထက် ပုနေပြီဆိုတာကို ရှားရှားပါးပါး အချိန်လေး စက္ကန့်ပိုင်းထဲမှာ တွေး ဖြစ်၏။

“ဟေး....အတည်လေး”

လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ အော်လိုက်သည် ။ ပြေးလွှားတွန်းထိုးထွက်လာဖို့ အတွက် ရှေ့မှာ ပိတ်နေသည့် ကြိုဆိုသူများကို တော်တော်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်မှ ရမည်။ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဖြစ်မှာ စိုးသည်မို့ ကျော်က ဖြည်းဖြည်းပဲ တိုးထွက်၏။

“အတည်လေး၊ အတည်လေးရေ”

ဖြည်းဖြည်းသာတိုးပေမယ့် ကျော် အာကျယ်၏။ ပါးစပ်က မနားတမ်းအော်နေသည် ။ နေချိုက ရှေ့သို့တိုးမသွားတော့ပါ။ လူအုပ်နောက်မှာ ပဲ တောင့်တောင့်ကလေးရပ်ကာ ပြုံးပြနေ၏။ မြင့်မြင့်စွင့်စွင့် အတည်လေးကို ကျော် မြင်သည် ။

“အတည်လေး”

ကျော် လူအုပ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည် ။ နေချိုဘေးမှာ သူလွယ်လာသည့် အိတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချသည် ။ လက်နှစ်ဖက်ကို သိုင်းယှက်ကာ နေချိုနုနုကို ဆွဲဖက်လိုက်တော့သည် ။

“အို...ကျော်”

ရုတ်တရက်မို့ စွေ့ခနဲ ပါသွားရသည် ။ နေချိုစိတ်တိုသွားသည် ။

“ဒါ မြန်မာပြည်”

ဒေါသနှင့်ပြောကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ရုန်းထွက်၏။ ကျော်က ဟီးခနဲ ရယ်ကာ အင့်ခနဲနေအောင် တစ်ချက်ညှစ်ပြီးမှ လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“သူများ တွေလည်း ဒီလိုပါပဲ”

ပွေ့ပွေ့ဖက်ဖက် ကြိုနေကြသူတွေရှိပါသည်။ မြန်မာထဲကတော့ ညီအစ်မတွေ မောင်နှမတွေ သားအမိတွေပဲ ဖြစ်မည်။ နိုင်ငံခြားသားတချို့ ပွေ့ဖက်ကာ ပါးချင်းဘယ်ညာ အပ်နေတာတွေကတော့ သာမန် အသိမိတ်ဆွေတွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“ဘာဆိုလဲ”

နေချို့နုနု မျက်စောင်းထိုးရင်း ဒေါသတကယ်ထွက်သွားရသည်။

“ခေတ်မမီလိုက်တာကွာ”

ကျော်က အရှက်ပြေပြော၏။

“ဒါမျိုးခေတ်တော့ တစ်သက်လုံး မမီပေါင်”

“ဒါလားကွာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ မင်းသားနဲ့ ကျတော့ ဖက်ပြီး”

“ကျော်...”

ကျိတ်ဆိတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ကျော်အသံကြီးကို လူတချို့ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွား ကြသည်။ အစကတည်းက ထင်ယောင်ထင်မှား သေချာနီးပါးတွေအတွက် လုံးဝ သေချာသွားတော့ သည်။

ခရီးသည် ကြိုဆိုသူတွေ ဆိုပေမယ့် ကွဲကွာနေတာကြာပြီဖြစ်သည့် သွေးသားရင်းချာ လောက်ကိုသာ အထူးမျှော်လင့်ကြတာ ဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေကို ကြိုဆိုသူများ ၊ အဓိကကြိုသူနှင့် အဖော် လိုက်လာသူများကျတော့ ကိုယ်ကြိုရမည့် ခရီးသည် ထက် ‘မင်းသမီး’ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားကြ သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေက စုပြုံကျတော့သည်။

“လာ....လာ”

ကျော်လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။ ကျော်က သူ့အိတ်ကိုကောက်
ကိုင်၏။

“နေဦး ဟိုမှာ သေတ္တာနှစ်လုံးပါသေးတယ်”

နေချို့က မြန်မြန်လေး ပြန်ထွက်ချင်ပြီမို့ ကျော်လက်မောင်းကို ဆန္ဒ
စောစွာ ဆွဲဆုပ်ထား၏။ ကျော်မှာ ကျတော့ တွန်းလှည်းကလေးပေါ်တင်
၍ အလုပ်သမားတစ်ယောက် တွန်းလာပေးသည့် သူသေတ္တာနှစ်လုံးကို
နောက်ဆံတင်းနေရသည်။ ဖြည်းဖြည်းပဲ ထွက်ချင်၏။

“မြန်မြန်လာကွာ”

“အေးဆေးပေါ့”

ကျော်က မျက်နှာပိုးကိုမသေပါ။

“အတည်လေး ငါ အရမ်းပျော်တယ် သိလား”

ဪ....ကျော် ပျော်နေလိုက်တာ။ သူ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကို ချစ်ရှာသ
ည်။ ကိုယ့်အနေ နဲ့ ကတော့ လူကြီးမိဘစိတ်ကြိုက်တွေ့သူ၊ ကိုယ့်ငယ်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ‘ငြင်းပယ်ရန်မလို ပါ’ အဆင့်နှင့် ကြည်ဖြူ
လက်ခံခဲ့သည်။ အဲသည် အဆင့်ကို ကျော်လွန်၍ ‘ချစ်’မိသွားဖို့ ဆိုတာ
တော်တော်လွယ်ကူမည့် အပြောင်းအလွဲဟု လည်း ယုံကြည်ပါသည်။

ကျော်ကို ချစ်လိုက်ပါတော့မည်လေ။

ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တော့ ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ပဲ ရှိတော့သည်။ လူတွေသိချင်
လည်း သိပါစေတော့။ မသိစေချင်လို့ လည်း ရမှ မရတော့တာ။ ကျော်အ
သံကျယ်ကြီးက ထုတ်လွှင့်ပြီး သွားခဲ့ပြီ။ လူတွေအားလုံးလောက်နီးပါး

သူတို့ ကိစ္စ သူတို့ စွန့်လွှတ်ကာ နေချိုနုနုနှင့် ကျော်တို့ စုံတွဲကို
ဝိုင်းလုပ်ကြပြီး မျက်ဝန်းတွေ ပြူးပြဲကြည့်ကုန်ကြပြီ။ သည် လူအုပ်ထဲက
နေပြီး တိုးထွက်ဖို့ တောင် လွယ်ပါ့မလား။

“ဟာ....နေချိုနုနုက သူ့လူကို လာကြိုတာ”

“စောစောက ဖက်တောင်ဖက်လိုက်ကြသေးတယ်”

“ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်မမိုက်ဘူးကွ နည်းနည်းပုတယ်”

“သဘောသားထင်တယ်”

“ကျပ်တန်....ကျပ်တန်ပါလား၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရအောင်”

“အခြေအနေမဲ့လိုက်တာ၊ ငါးရာတန်ထုတ်စမ်းပါ၊ ငါးရာတန်နဲ့ လ
က်မှတ်ထိုးမယ်”

“တို့ ကတော့ လက်ဝါးပေါ်ပဲ”

“ချွေးထွက်တော့ပျက်ရော”

“တတ်နိုင်ဘူး”

ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးတွေ ရှေ့သို့ တိုးဝှေ့ရောက်လာကြသ
ည် ။ စကားသံလေးတွေ ကြွက်စီ ကြွက်စီညံ၏။ ယောက်ျားလေးတွေက
ကျတော့ စိတ်ဝင်စားပေမယ့် မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို ပြေးလာနှုတ်ခွ
န်းဆက်ဖို့ အတွက် ဝန်လေးကြ၏။ လူကြီးပိုင်း၊ လူလတ်ပိုင်း တချို့က
လည်း စိတ်ဝင်စားသည် ။ အော်တိုလက်မှတ်ထိုးခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပေမယ့်
ခြေတစ်လှမ်း အကြွကစလို့ ငေးကြည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စား၏။

“အောင်မြင်လှချည်လား”

အတည်လေးကို လူထုက ချစ်ကြတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သွားရ

သည့် ကျော်က ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစွာ ပြောလိုက်သည် ။ ထုံးစံအတိုင်း အသံကျယ်ကြီးနှင့်ပဲ ဖြစ်၏။

“တိုးတိုး ကျော်ရယ်”

နေချို့နုနု စိတ်ညစ်သွားရသည် ။ လူအုပ်ထဲမှ မြန်မြန်တိုးထွက်နိုင်ရန် ကျော် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲက လွှတ်ချဖို့ မေ့လျော့စွာ ကိုင်မြဲဖြစ်နေ၏။

“ကျော်”

ခေါ်သံတစ်ခု မလှမ်းမကမ်းမှ ဝေ့ဝဲပျံ့တက်လာသည် ။ သို့ပေမယ့် အနီးအနား တစ်ဝိုက်က အကုန်လုံး ကြားနိုင်၏။

“ကျော်”

ကျော်ပါလား။ လူတွေ ရုန်းရုန်းစုသည့်မို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ မင်းသမီး နေချို့နုနုကို အလျင်တွေ့သည် ။ နေချို့နုနုနှင့်တွဲလျက် ပြီးတော့မှ ကျော်ကို တွေ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျော်ဆိုသည့် ကျော်ကို ‘အေမီ’သတိတရရှိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။ ကျော်ကတော့ အေမီဆိုသည့် နာမည်ကိုတောင်မှ အမှတ်ရသေးရဲ့ လားမသိ။ ပျော်တတ်သော ကျော်၊ ပိုက်ဆံသုံးနိုင်သော ကျော်သည် ချစ်စရာကောင်းသော ကျော်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖို့ ထိ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူးဘဲထား တူတူရှိနေစဉ် ကာလအတွင်းလေးမှာ ကိုပဲ ပျော်စရာ၊ ရွှင်စရာ ချမ်းမြေ့မှုပေါင်းများစွာကို ဖန်တီးပေးတတ်သော ကျော် ဖြစ်ခဲ့၏။

ဟိုနေ့ကပဲ.....

အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်မှာ ကျင်းပသည့် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ

လက်ဖွဲ့စာရင်း ကူးရေးပေးဖို့ သွားရင်း ကျော်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်က
လေး သတိရခဲ့သေးသည်။ ။ မင်္ဂလာဆောင်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့
အစ်မ။ သူငယ်ချင်းက သူ့အစ်မ သတို့ သမီးဘေးမှာ သတို့ သမီးအရံ လု
ပ်ပေးရမည်မို့ အေမီတို့ အဖွဲ့က ကျေးဇူးတင်ကတ်ပြားလေးများ ကမ်းဖို့
၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဆီးကြိုယူငင်ဖို့ စာရင်းရေးဖို့ တာဝန်ကျသည်
။

ရန်ကုန်မင်္ဂလာဆောင်တွေက ‘နေရာရရန် စောစောကြွ’မှ ဖြစ်၏။
ဆယ်နှစ်နာရီမှ စတင်မည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဆယ့်တစ်နာရီကတည်းက
အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်ခန်းမကြီးမှာ လူပြည့်သလောက်ဖြစ်နေပြီ။ အေ
မီတို့ အဖွဲ့က အစောကြီး သွားရသည် ။ သတို့ သားနှင့် သတို့ သမီးက
ရောက်ရှိမလာကြသေးပါ။

“တစ်နာရီမှာ ပွဲထုတ်မယ်”

သတို့ သမီးအမေက ဧည့်သည်ကြိုရင်း ပြောတာ ကြားလိုက်သည် ။
သတို့ သမီးနှင့် သတို့ သားက ရောက်မလာကြသေးပါ။ နာရီကြည့်
တော့ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ အဲသည် အချိန်မှာ ကားတွေ လေးငါးစီး ဆိုက်လာ
သည် ။ မျက်နှာလိမ်းခြယ်ပြီး၊ ဆံထုံးထုံးပြီး၊ ထိုင်မသိမ်းဝတ်ပြီး၊ တောင်
ရှည် ပုဆိုးဝတ်ပြီး၊ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းရုံသာကျန်သည့် သတို့ သားနှင့်တ
ကွ အားလုံး ပြင်ပြီးဆင်ပြီး လူပျိုရုံတွေ အပျိုရုံတွေပါ ဆင်းလာကြသည်
။

“အချိန်မှားပြီး ထင်တယ်”

အေမီတို့ သတို့ သမီးမဟုတ်သည့်မို့ မျက်လုံးပြူးကြရသည် ။ သူတို့
အုပ်စုတွေက အေမီတို့ အုပ်စုကို ကျော်ဖြတ်လျက် သတို့ သမီး သတို့
သား နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြတော့သည် ။

“မမှားဘူး၊ အဲဒါ နောက်တစ်ချိန်မှာ ဆောင်မယ့် စုံတွဲ”

“ဆန္ဒစောလှသည်လား၊ ရှေ့ပွဲက သတို့ သား၊ သတို့ သမီးတောင်
ရောက်မလာသေးဘူး၊ နောက်ပွဲက သတို့ သားနဲ့ သတို့ သမီး
ရောက်နေပြီ”

“ဆန္ဒစောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်လောကြီးတာပါဟာ”

လူငယ်ချည်းဆိုတော့ အရာရာကို ပျော်စရာရှုထောင့်ကချည်းမြင်၏။
ဖြစ်ရပ်တိုင်းသည် ဟာသရသမြောက်နေ၏။ ကိုယ့် မင်္ဂလာပွဲက လူစုံနီး
ပါးရောက်နေပြီမို့ နောက်ထပ်ဝင်လာသူတွေ ပါးပါးကျဲကျဲဖြစ်သွားသည်
။ လက်ဖွဲ့စာရင်းရေးသည့် အေမီလည်း ဘောလ်ပင်ကို ချထားရသည် ။
အဲသည် အချိန်မှာ နောက်ပွဲအတွက် သတို့ သားက တောင်ရှည်ပုဆိုးတ
ကားကားနှင့် ထွက်လာသည် ။ အုပ်စုလိုက် ရပ်ထားသည့် သူတို့ ကား
တွေဆီသွား၏။ ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဆယ်လူလာဖုန်း ပါလာသည်
။ လမ်းတစ်လျှောက် နှိပ်လာ၏။ သူတို့ နားနေခန်းထဲ ပြန်မဝင်ဘဲ ကော်
ရစ်ဒါဘေးမှ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခဏရပ်ပြီး ဖုန်းဆက်တော့သည် ။

အေမီတို့ အဖွဲ့က လိုက်ငေးကြ၏။

သတို့ သားကြီးက တစ်နေရာပြောပြီး နောက်တစ်နေရာသို့ ခေါ်ပြန်
သည် ။ ပြောပြန်သည် ။ ပြီးတော့တစ်ခါ နောက်ထပ်တစ်နေရာဖြစ်မည်
။ ခေါ်ပြန်သည် ။ ပြောပြန်သည် ။ နောက်ထပ်တစ်ခါ စုစုပေါင်း လေးကြိ
မ်တိတိခေါ်၍ ပြော၏။ တစ်နေရာတည်းကိုပဲ ပြောပြီး နောက်ထပ်မှာ စ
ရာတစ်ခု ထပ်သတိရ၍ ထပ်ခေါ်၊ ထပ်သတိရပြန်ပြီး ထပ်ခေါ်၊ လေးကြိ
မ် သတိရပြီး လေးခါခေါ်တာထက် လေးနေရာသို့ တစ်နေရာပြီးတစ်နေ
ရာ ဆက်ကာဖြစ်ဖို့ ပိုများ သည် ။ နောက်ဆုံး တစ်ခါ
တော်တော်လေးကြွ၏။

“ခုပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်၊ တောင်ရှည်ပုဆိုးတောင်ဝတ်ပြီးနေပြီ
၊ ဆယ်လူလာနဲ့ ဘယ်တွေ ဆက်နေရတာလဲ မသိဘူး”

“ကားပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ဖုန်းကို သွားယူပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ မဝင်ဘဲ
စင်္ကြံဘေးက လူရှင်းတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ဆက်တာ၊ သတို့ သမီး မသိစေချင်
တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတယ်၊ ရည်းစားဟောင်းတွေကို ခုမှ ကမန်းကတန်းဖြတ်နေ
တာ”

“လေးယောက်တောင်”

“နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ခု
ထိဖြတ်ရတုန်း”

ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။

ဟိုခမျာဖြင့် ဘာတွေအရေးတကြီး အချိန်မမီရှာသည့်မို့ စီစဉ်ရသည်
မသိ။ အေမီတို့ အဖွဲ့ကတော့ ပျော်လိုက်ကြသည်။

သည် အချိန်လေးမှာ ကျော်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိလိုက်ခြင်းပါ။

“မင်္ဂလာဆောင်ခန်းမထဲ ဝင်ခါနီးကျမှ လက်ကျန်ရည်စားတွေကို ကိ
စ္စတုံးဖြတ်တော့မယ်”

ကျော်စကားသံက နားစည်ကို လာရောက်ပုတ်ခတ်သည်။ ကျော် မြ
န်မာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားတာ သုံးနှစ်၊ မသွားခင် အချိန်ထိ အေမီနှင့်
ကျော်တို့ ချစ်သူဘဝတွေမှာ ရှိခဲ့ကြသည်။ အဲသည် အချိန်မှာ ကျော်လ
က်ကျန်ချစ်သူက အေမီတစ်ယောက်တည်းမကတာလည်း အေမီ
အသိပါ။ ပဂ္ဂိုလေ။ အေမီနှင့် ညီမဝမ်းကွဲ။

“စာရေးမှာ လား ကျော်”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ လုံးဝမမျှော်နဲ့ ၊ မိဘဆီတောင် ရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တို့ လောကမှာ အချိုးကျဆုံးက စာရေးဆရာတွေပဲ သိလား၊ ရေးရေးနိုင်လွန်း”

“ပြောတော့မယ် ကျော်ကလဲ”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာ လဲ ကျော်”ဆိုတော့ “ရောက်တဲ့ အချိန်ပဲ”တဲ့

။

ကျော် တော်တော်ကြီးပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောခဲ့သည် ။

“ကျော်က အေမီကို မချစ်ပါဘူး”

“အေမီလောက်ပါပဲ၊ တူတူပေါ့၊ အေမီက ကိုယ့်ကိုချစ်သလောက် ကိုယ်က အေမီကို ပြန်ချစ်ပါတယ်”

“အေမီက ပိုတယ်”

“ဟုတ်လား ကျေးဇူးပဲ”

ကျော်ဆိုသည့် ကျော်မှာ ရည်းစားတွေ တစ်ချိန်မှာ လေးငါးယောက်လောက် ရှိတတ်တာ။ ကျော်က ဖုံးဖိထားသူမဟုတ်ပါ။ “သူလား အဲဒါလည်း ချစ်သူပဲ....ဟီး” ဟု ပြော၍ ရယ်နေတတ်ခဲ့သည် ။

“ဘယ်နှယ့်ကွယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေကျတော့ အခွင့်အရေးက နည်းနည်းနောနောကြီး မဟုတ်ဘူး ၊ ခေါင်းခေါက်ရွေးမယ်၊ ခေါင်းခေါက်ရွေးမယ်နဲ့ ၊ စကားပုံကလည်း ရှိသေး၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့ ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေကို ဈေးချပစ်တဲ့ စကားလုံးခင်ဗျ၊ သိလား.....”

“ဖိုးကျော်တို့ ကတော့ ရည်းစားမှာ သက်စေ့၊ ဇနီးမယားမှာ တစ်ဦးတည်း၊ ယူပြီဟေ့ဆိုတာနဲ့ ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျပဲ”တဲ့ ။

မိန်းမသားတွေအပေါ်မှာ တော်တော်ကြီးကို ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် သဘောထားတတ်သည့် ကျော်ကို စက်ဆုတ်ရွံ့မုန်းကြသူတွေရှိပေမယ့် တချို့တလေကျတော့ ကျော်သံယောဇဉ် ပင့်ကူ အိမ်ထဲမှာ တဝဲလည်လည် ငြိတွယ်ခဲ့ကြသည် ။ ရပ်ရှင်ကြည့်၊ ဈေးသွား၊ မုန့်စား၊ ပျော်ပွဲစားတွေထွက်၊ ကားကြီးတဝီဝီစီးရပြီး ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ကျော်တာဝန်၊ ပူဆာတတ်လျှင် ကြွေသေးသည် ။

“ကျော် နိုင်ငံခြားသွားတော့ ရည်းစားတွေအားလုံး ဖြတ်ခဲ့မှာ လား”

“တို့ က မင်္ဂလာဆောင်ခန်းမထဲဝင်ခါနီးကျမှ လက်ကျန်ရည်းစားတွေကို ကိစ္စတုံးဖြတ်တော့မယ်”

အဲသည် တုန်းက ကျော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားပါ။ ခုတွေ့နေရသည့် သတို့သားလုပ်နေပုံက ကျော်စကားနှင့်သွား၍ ကိုက်ညီနေသည် ။ ဤသတို့သားကတော့ သူ့ကိစ္စနှင့် သူ့ အလုပ်ရှုပ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ကျော်ဆိုလျှင်တော့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ပြီး၊ တောင်ရှည်ပုဆိုးဝတ်ပြီးရုံမျှမက ခေါင်းပေါင်းပါပေါင်းပြီး သတို့ သမီးနှင့် လျှောက်လှမ်းရန် လက်လာချိတ်ဖို့ တံတောင်ဆစ်ကလေး ကွေးပေးပြီးမှ

“ဟိုးထား.....ဟိုးထား၊ ခဏနေပါဦး၊ ဆယ်လူ လာလေး တစ်ဆိတ်.....”

ဆိုတာ လက်ကျန်ရည်းစားတွေဖြတ်ရမှာ သေချာသည် ။

အေမီကိုယ်တိုင်ကလည်း သူငယ်ချင်းလိုလို၊ အရင်းနှီးဆုံးလူလိုလို၊ ချစ်သူလိုလိုနှင့် တွဲသွားတွဲလာလုပ်ရင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အထိမ

ခံထိန်းရင်း၊ ခေါင်းခေါက်ဖို့ လက်ဆစ် တရွယ်ရွယ်လုပ်နေသူမို့ ကျော် ပေါ့ပေါ့တန်တန်စကားတွေအတွက် နာကြည်းမနေဖြစ်တော့ပါ။ ကျော် ကိုတော့ အများ ထဲမှာ ရှေ့ဆုံးက နေရာပေးထားခဲ့ဖူးသည် ။ ကျော်က သာ ရာသက်ပန်ဆိုလျှင် အေမီငြင်းပယ်ဖို့ မရှိပါ။ ခုပဲ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရ ပ်ကလေးတစ်ခု တွေ့တာနှင့် ကျော်ကို သတိရလိုက်တာ ကြည့်ပေါ့။

အဲသည် လို ရင်ထဲမှ လုံးဝထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်ဖို့ ခက်ခဲနေသေးသည့် ကျော်က ဗီဒီယိုမင်းသမီးပေါက်စ၊ ချက်ချင်းနာမည်တက်စပြုကာ ရုပ်ရှင် ကားကြီးတွေတောင် ရိုက်နေရပြီ၊ နောက်နှစ်လောက်ကျလျှင် အကယ် ဒမီတောင် ချိန်ချင်ချိန်တော့ မှာ ဆိုသည့် ‘နေချို့နုနု’နှင့် တွဲလို့ ပါလား တွဲလျက်ပါလား ကျော်ရယ်။

“ကျော်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လူတွေကြားထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ဝင်ရောက် လာခဲ့သူက ကျော်လက်မောင်း တစ်ဖက်ကိုပါ တုံ့ခနဲဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ မင်းသမီးအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေကြ သူတွေ၊ မျက်ဝန်းတွေ၊ အာရုံတွေ အားလုံး မင်းသမီးဘေးမှ အမျိုးသားအပေါ် စုပြုံကျရောက်သွား တော့ သည် ။ နေချို့နုနုကိုတစ်လှည့်၊ ကျော်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကြ၏။ ကျော် ဟု ခေါ်ကာ အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသူ၊ ကျော်လက်မောင်းတစ်ဖက်လုံးကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သူ အမျိုးသမီးကိုတစ်လှည့်။ လူ သားသုံးဦးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

“ကျော်ကို လာကြိုတာ”

“အေမီ”

ကျော်နုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ခေါ်လိုက် ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်လက်မောင်းမှ အဆုပ်အကိုင် လျော့ကျသွားတာကို ချက်ချင်းသတိထားမိသည် ။ လှည့်ကြည့်သည် ။ အတည်လေးက သူ့လက်ကို ဖြုတ်ချလုနီးပါး လျော့ချ၏။

“ကျော်သွားပြီး ခြောက်လအကြာမှာ မွေးတဲ့ ကျော်သမီးလေး လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လက နှစ်နှစ်ပြည့်တယ် ကျော်၊ မွေးနေ့ပွဲကို ဖခင်မပါဘဲ ကျင်းပလိုက်ရတယ်”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ပဂ္ဂီလေ၊ အေမီ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ ပဂ္ဂီနဲ့ ကျော်တို့ ရဲ့ သမီးလေးအကြောင်းကိုပြောနေတာ၊ ပဂ္ဂီက မနက်ကလည်း ကျော်ကို ကြိုဖို့ ပေါ့၊ ရေမိုးချိုးအလှပြင်လုပ်တာ”

ကျော် မျက်ခုံးနှစ်ခု ကျိုးကျသည် ။ အေမီ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အေမီစကားတွေက အဓိပ္ပါယ်ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ မှန်ကန်ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်ပါမလဲ၊ ပဂ္ဂီနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးလို့ ငြင်းရဲတဲ့ သတ္တိ ကိုယ့်မှာ ရှိသလား။

ငြင်းပစ်ဖို့ ကိုယ့်လိပ်ပြာသန့်သလား။ မငြင်းမဆန်နေပြန်တော့ရော ကိုယ်က ဓား ခုတ်ရာမှာ လက်လျှိုးပြီးသားဖြစ်သွားမှာ လား။

ထားတော့။

ပြဿနာတွေအားလုံး ကိုယ့်ပခုံးပေါ်မှာ ချည်း တာဝန်ကျသည် ဆိုလျှင်တောင် လောလောဆယ် ကိုယ်ဦးစားပေးရမှာ က အတည်လေး။

“ရေချိုးခန်းထဲချော်လဲလို့ ခါးဆစ်ရိုးကိုထိတာ၊ ခါးနာပြီး မထနိုင်ဘူး ၊ အဲဒါနဲ့ အေမီက ကျော်ကို လာကြိုရတာ”

“ကိုယ့်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ကျော်ကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးသွားနေတာ တောင် အချိုးက မပြောင်းဘူး၊ ပျော်တတ်နောက်တတ်တုန်းပဲ၊ ကြောင် လည်း ကြောင်ပါရဲ့ ၊ ကျော်ပဲ ဖုန်းဆက်ထား တဲ့ ကိစ္စကို”

“အေမီပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ”

“ကျော်”

ကျော်အသံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည် ။ လူတွေနဂိုကမှ စိတ်ဝင် စားရသည့်အထဲ။ မျက်လုံးတွေအားလုံး စုပုံကျရောက်ကာ ကိုယ်လုပ်ဖို့ အလုပ်၊ လုပ်လက်စတန်းလန်းတွေအားလုံး တန့်နားသွားကြသည် ။ စိတ်ဝင်စားမှုကို လူသားသုံးဦးထံ အလုံးအရင်းနှင့် ပို့လွှတ်သည် ။ နေချို့နု နု က အားဖျော့ထားသည့် သူ့လက်ချောင်းတွေနှင့် ကျော်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သည် ။ ကျော်.....ဟု တိုးတိုးခေါ်ကာ သတိပေးသ ည် ။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ကျော် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ရမည့်နေရာ က လူပုံအလယ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ။

နေချို့နုနု ငိုချင်လာသည် ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်း၏။ လူအုပ်စုကြီးကြား ထဲမှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတော့ ဖြစ်ပါပြီ။

“ကျော်”

အေမီကလည်း ခေါ်၏။ ကျော်လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို မိန်းမသားနှစ် ဦးက တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည် ။ အေမီမျက်ဝန်းတွေ မှ ဒေါသနှင့် နာကြည်းရိပ်တွေစွန်း၏။ နေချို့နုနု နာကျင်ကြေကွဲသည် ။ အရှက်သည်းသည် ။ နေချို့နုနုကို လူတွေ မမှတ်မိကြပါစေနဲ့ လို့ မပြည့် နိုင်မှန်းသိသည့် ဆုတောင်းကိုသာ ကျိတ်ဆုတောင်းရတော့မည်။

“အို”

လျှပ်စစ်မီးခွက်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားသည်။ ။ ဘယ်သူ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သလဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကျော်ကို မိန်းမသားနှစ်ယောက်က လက်မောင်းတစ်ဖက်ဆီဆုပ်လျက် အပြိုင်လုဆွဲနေသည့် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ခု ပီပြင်သွားခဲ့ပြီလေ။

“အစစ်ပဲ၊ နေချိုနုနု၊ စတေပုံတောင်လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီ၊ ဗီဒီယိုကင်မရာက ဘယ်နေရာကနေ ချိန်ထားမှန်းမသိဘူးကွ”

လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“အတည်လေး.....လာ”

ကျော်က နေချိုနုနုကို လှည့်ပြော၏။ အေမီကို လုံးဝလျစ်လျူရှုလိုက်သည်။ ။

“ကျော်”

အေမီက မကျန်ခဲ့ပါ။ ကျော်လက်မောင်းကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ပါလာ၏။

“ကျော်က ဒီလိုလား”

အေမီမျက်နှာပြင်က ရန်သူတွေ့၍ ပေါက်သတ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည့် မြွေဟောက် တစ်ကောင်နှင့်တူ၏။

“ဒီမှာမအတည်လေးရဲ့ ”

ကျော်က အတည်လေးဟု ခေါ်လိုက်သံကို နားထဲမှာ သဲကွဲစွာ ကြားခဲ့ပုံရသည်။ ။

“နာမည်က အတည်လေးတဲ့ ၊ မင်းသားကအသစ်၊ ဒီဘက်က ဒုတိယဇာတ်လိုက်မလည်း အမူအရာကောင်းတာပဲ”

အေမီ သူ့ဆံပင်တိုတိုလေးကို ဝဲခနဲဆောင့်ခါ၍ မောင်းတင်၏။

“အတည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပျော်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းဟာ ကျော်ရဲ့ နံပါတ်စဉ် ဘယ်လောက်မြောက် ဖြစ်မလဲမသိဘူး။ ကိုယ့်ရည်မနွမ်းခင် ကိုယ်ဘဝ ကို ပြန်ကယ်တင်ပေါ့၊ နွမ်းပြီးပြီးဆိုရင်လည်း ပဏ္ဍိကတော့ ပထမတရား ဝင်ဇနီးပဲ၊ သမီးတောင်နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ပေါ်သို့ မိုးကြိုးပစ်လေ၏။ နေချိုနုနု၏ ဦးခေါင်း ရှစ်စိပ်ကွဲသည် ။ ဦးနှောက်တို့ ပွစာကြဲကာ အသိအဆင်ခြင်ဉာဏ်တရား အားလုံး ပျက်သုဉ်းသည် ။ ပြာနှမ်းကာ ဘာကိုမှ မမြင်လိုတော့သည့် မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စတွေ ပိုးပိုးပေါက်စီးကျသည် ။ မျက်နှာက ဒီတစ် သက်မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့ မရနိုင်တော့လောက်အောင် ပျက်ယွင်း သည် ။ အရှက်သည်းစိတ်သာ အသက်ဆုံးနိုင်သည့် ဝေဒနာဆိုလျှင် အ တည်လေး သည် နေရာမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲကျ သေဆုံးဖြစ်မည် ထင်သည် ။

ခုနေ မြေကြီးဟက်တက်ကွဲလျက် အတည်လေးတစ်ယောက် လိမ့် ကျ၊ မြေကြီးအက်ကွဲကြောင်းပြန်စေကာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဘေးမသိရန်မခဘဲ မိမိတစ်ဦး တည်း မြေမျိုခံရမည်ဆိုလျှင် သေပစ်ချင် ၏။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင်လည်း အရှက်နှင့် ဒေါသတွေ မီးတောက်အသွင်ပြောင်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာကျသွားအောင် လောင် လိုက်စမ်းပါ။

ကျော့ကို ကိုင်ထားမိသည့်လက်ကို ရုတ်တရက် လွှတ်ချသည် ။ ရက် ပျက်ဆင်းပျက် မျက်နှာပြင်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်လက်နှင့် အတည် လေးက လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလိုက်သည် ။ လူအုပ်ကို ထိုးခွဲ ၏။ လူတွေက အလိုအလျောက် ရှဲခနဲ ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည် ။ အတည် လေးက မင်းသမီးလေ။ ပြည်သူချစ်သည့် အနုပညာသည် ။ ပရိသတ်က အလိုလိုက်စွာ ကူညီဖေးမကြသည် ပဲပေါ့။ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ ဤနေရာမှ

အဝေးဆုံးသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်သည်။ ။

“အတည်လေး.....”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားသည်။ ။

“အမူအရာကောင်းလိုက်တာ၊ တကယ့်အတိုင်းပဲ”

မချီလို့ ပေါ်တဲ့ သွားကို ရယ်သလား၊ အထင်ခံရတာ ပြည်သူချစ် အနုပညာသည် တွေရဲ့ ကုသိုလ်ပဲပေါ့။

လေဆိပ်မှာ ကြိုသူပို့သူတွေနှင့် အမြဲလို ရှုပ်ထွေးနေတတ်သည့်မို့ လူများ တာ ဆန်း သည့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် သည် နေ့က တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ လူရှင်းလျက်က ထောင့် တစ်နေရာမှာ လူတွေပုံကျပ်နေသည်။ ။ လူအုပ်ကြီးထဲ မဝင်တိုးဘဲနေသည့် သူက ဦးရေနည်း၏။ တချို့ကျတော့ လူအုပ်ထဲမပါသည့်တိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ငေး၍ တော့ ကြည့်နေကြသည်။ ။

“ဘယ်သူလာလို့ ပါလိမ့်”

နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထူးခြား၏။

“အမူအရာက ဘာပိုင်သလဲမမေးနဲ့ ၊ သောက်ကျိုးကိုနည်းနေတာပဲ၊ မျက်ရည်ကလည်း စီးကျတော့မယ်၊ မျက်ခမ်းနားမှာ တွဲနေပြီ”

ဪ...ရပ်ရှင်လား၊ ဗီဒီယိုလား ရိုက်နေကြတာကိုး။

အဲသည် နေရာမှာ လူတွေကျပ်နေသည် မို့လည်း ကိုယ်သွားမည့်လမ်းက ရှင်းနေသည်။ ။ ကိုယ့်ကားထဲကိုယ် မြန်မြန်ပြန်ရောက်သည်။ ။ ကားမောင်းထွက်ဖို့ ပြင်ပြီးကာမှ ‘နဲ့’ကို သတိတရ ဖြစ်

လိုက်သည်။ ။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်”ဟု ပူဆာတတ်သည့် နွဲ့ကို တစ်ခါမှ ရုပ်ရှင် လိုက်မပြုဖြစ်ပါ။ ရုပ်ရှင်နှင့် ကင်းဝေးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ရှိပြီ လဲတောင် မပြောတတ်တော့ပါ။ ဗီဒီယိုခွေတွေ ခေတ်စားလာကတည်း က အင်္ဂလိပ်ကား၊ မြန်မာကား၊ တရုတ်ကား၊ ကုလားကား၊ ဂျပန်ကား၊ အချစ်၊ သိုင်း၊ စုံထောက်၊ ကြိုက်ရာကြည့်ပါလိမ့်မို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ တပင်တ ပန်း လာမထိုင်ဖြစ်တော့တာ။

“ဗီဒီယိုလည်း ရုပ်ရှင်ပဲ နွဲ့ရယ်၊ ဘာထူးလို့ လဲ၊ အတူတူပဲ”

“ဟင့်အင်း.....မတူဘူး”

“ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်ကြည့်ရတော့ ထိုင်ကြည့်၊ အိပ်ကြည့်၊ မုန့်စားရင်းကြည့်၊ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ဘယ်လောက်ဖြစ်လဲ၊ ရုပ်ရှင်ဆို တော့ သွားရဦးမယ် တကူးတက။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကြည့်ရတာလည်း ဘယ်လောက်ခါးညောင်းလဲ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူများ တွေလည်း အများကြီး မကောင်းပါဘူးနွဲ့ရယ်”

“မတူတာ ကိုကိုမှ မသိတာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချင်တဲ့ သူတွေ လေ၊ သူတို့ လက်ဖက်ရည် ကြိုက်တာပဲ၊ ဘယ်မှာ သောက်ရသောက်ရ လက်ဖက်ရည်သောက်ရဖို့ အဓိက မဟုတ်ဘူး လား”

“ဒါပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့ အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းအောင်ဖျော်ဖျော် ဆိုင်မှာ ပဲ သွားသောက် ချင်တယ်၊ အိမ်မှာ သောက်ရတာနဲ့ ဆိုင်မှာ သောက်ရတာ၊ အရသာချင်းကို မတူဘူး၊ ကိုကို ဗီဒီယိုခွေ ဘယ်လောက်ပြပြ နွဲ့ကတော့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကို သွားကြည့်ချင်တာ”

အဲသည် အတွက် ‘မင်းခန့်ထယ်’အရမ်းကိုစိတ်ညစ်ရသည် ။ ကိုယ့်မှာ က အလုပ်တွေက ရှုပ်ပွေ့ပွလျက် မအားမလပ်နိုင်အောင်ရှိရသည် ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ချဲ့လျှင်ချဲ့သလောက် အလုပ်ရှုပ်ပြီး ဆက်ဆံရသူတွေကလည်း များ သည် ။ မတွေ့မဖြစ်စည်သည့်တွေကို ထိုင်နည်းခံ၊ လာ သမျှဖုန်း လက်ခံစကားပြော။ အဲဒါနှင့်ပင် တစ်နေ့ကုန် ဘာအလုပ်မှ မပြီးပြတ်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ အတွက် အလုပ်ကြွေးတင်သွားတာတွေရှိသည် ။

စိတ်ရှုပ်နောက်ကျီခဲ့ရသမျှ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှ ဘယ်ကိုမျှ တစ်ခေါက်ပြန် မထွက်ချင်တော့ပါ။ နွဲ့စပ်ပေးသည့် ကဗျိုင်းဆီးယား(Courvoisie r)ပြင်သစ်ကော့ညက်ကလေး တင့်တင့်၊ ဒိန်ခဲလေးတမြို့မြို့၊ ရင်နန်ဘဲကင်ဝါး၊ သီဟိုဠေလေးလည်း စားချင်သေးသည် ။ ဘာဘီ ကျူးလေးကျတော့ ကြက်ရင်အုံသားလေးမှ ကင်စေချင်သည် ။ ဝက်သားဆိုလျှင် အသားမကြိုက်၊ အဆီမှ ကြိုက်တတ်သူမို့ ဝက်ဆီစားရမှာ လည်း ပူစပြုသည့်ဗိုက်ကိုအားနာကာ ဝက်သားရှောင်ထား လိုက်သည် ။ ပုစွန်တုပ်ကြီးဆိုလျှင် ရေစင်စင်ဆေးပြီး အခွံမခွာဘဲ ဆားလေးနည်းနည်းထည့်ပြီး ရေခြောက်ပြုတ်ထား။ ကိုယ့်ဘာသာ ခွာစားမည်။ ပြီးတော့ ရွက်စိမ်းကြော်တစ်ပွဲ။ အဲဒါတွေနားမှာ နွဲ့က တွတ်တီးတွတ်တာ။

ညစာအတွက် ထမင်းမပါတော့ပါ။ မီဒီယိုကြည့်ရင်း ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော်သွားတတ် သည့်ညတွေမှာ နွဲ့က ကုလားထိုင်မှာ ပဲ စောင်လာခြုံပေးတတ်သည် ။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျမှ ကိုယ် ညက ဘယ်လောက် ရွဲသွားမှန်း သိရသည် ။

အလွန်ပင်ပန်းလှသည့် ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို သည် တစ်မျိုးတည်းနှင့်ပဲ ဖြေဆေးပေးခဲ့၏။ မေမေ့စိတ်တိုင်းကျ ချွေးမ နွဲ့အပေါ် မေတ္တာလည်း ရှိ

သည် ။ သစ္စာလည်း ရှိသည် ။ သူ့ဆန္ဒလေးတွေ ထုတ်ဖော်၍ ပူဆာတတ်
ပေမယ့် စိတ်မကောက်တတ်သည့် နွဲ့ကို သည် တစ်ညနေတော့ အလိုလို
ကံဦးမှ ထင်ပါရဲ့ ။

စင်စစ် မင်းခန့်ထယ် လေဆိပ်သို့ ကိုယ်တိုင်လာဖို့ ကိစ္စမရှိပါ။ ကိုယ့်
စီးပွားရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံရသူတွေလာကြလို့ လည်း ကြို
လေ့မရှိ။ ပြန်လျှင်လည်း ပို့လေ့မရှိ။ ကိုယ့် သွားတော့ရော ဗန်ကောက်
ဆို ကိုယ်က နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက်သွားရသည် ။ ဟိုမှာ တစ်ပတ်လော
က် နေပြီး ပြန်လာ ရန်ကုန်မှာ နှစ်ပတ် ကြာလှ သုံးပတ်။ ပြီးတော့ ပြန်
ထွက်။ ဟိုမှာ တော့ တစ်ပတ်ထက် ပိုမနေဖြစ်တာများ သည် ။ အဲဒါ ဘ
ယ်သူက ကြိုသလဲ။ ဘယ်သူက လိုက်ပို့လို့ လဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ တည်း၊ ကို
ယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ တွေ့စရာရှိတဲ့ သူနှင့်တွေ့၊ ပြီးတော့ ပြန်လာ။

အန်တီ မစ္စကစ်ထွန်းမောင်ချိန်က မေမေသူငယ်ချင်းမို့ မေမေအိမ်မှ
တည်းခိုတာမို့ မေမေက ပြန်မပို့နိုင်လို့ (မေမေက ကားစီးရမှာ ဝန်လေး
သူ ဖြစ်သည်) မေမေ တာဝန်ပေးလို့ လာပို့ပေးရတော့ ကိုယ့်ရုံးခန်းမှာ
ရှိသမျှအလုပ်တွေ၊ တွေ့စရာ ဧည့်သည့်တွေအားလုံး ပစ်ထားခဲ့ရသည် ။
မျက်နှာလွဲခဲ့ရသည် ။ အဘွားကြီး ပြည်ပထွက်ခွာအခန်းထဲ ဝင်သွား
တော့ ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အလုပ်မှ ထွ
က်လက်စရှိမှ တော့ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ သည် နေ့အဖို့ ရာ အိမ်စောစောပြ
န်လိုက်တော့မည်။ သည် လောက် ရပ်ရှင်ကြည့်ချင်နေတဲ့ နွဲ့။ သည် နေ
တော့ လိုက်ပို့လိုက်မှ ထင်ပါရဲ့ ။

ဆယ်လူလာဖုန်းကို ဖွင့်သည် ။

“နွဲ့လား.....ကိုကို မင်္ဂလာဒုံကဆက်နေတာ၊ လေဆိပ်ကပေါ့၊ နောက်
ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ် လောက်ကြာရင် နွဲ့ဆီရောက်မယ်၊ ကြိုပြင်ထားနိုင်

အောင် ပြောတာ၊ နွဲ့ဝမ်းသာရအောင်လို့ နွဲ့ကို ဒီညနေ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမယ်၊ ဘယ်ကားကြည့်ချင်လဲ သတင်းစာထဲမှာ ရှာထားနော်”

နွဲ့ ပျော်သွားမှာ ပဲ။နွဲ့က ‘ကိုကို’ ဟု ခေါ်၏။ အသက်ချင်းက လေးငါးနှစ်လောက်တော့ ကွာမည်။ နွဲ့ ခုဆို နှစ်ဆယ့်ရှစ်ထင်သည် ။ လက်ထပ်စဉ်က နှစ်ဆယ်ခုနစ်တဲ့ ။ လက်ထပ်တာ တစ်နှစ်မှ မပြည့်သေးတာ။ ကိုယ်က သုံးဆယ့်နှစ် ကျော်ကျော်၊ သုံးဆယ့်သုံးထဲမှာ ။ ‘ကိုကို’ မခေါ်ဘဲ တခြားတစ်ခုခုခေါ်လည်း ရသား။ ဆယ်နှစ်လောက်ကွာတာမှ မဟုတ်တာ။ ခေါ်ချင်လည်း ရတော့ရသည် ပေါ့။ နွဲ့က အချွဲစားလေး ဖြစ်သည် ။ ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးသည် ။ သူ့ တာဝန်လေးတွေ သူထမ်းဆောင်နေသည် ။ သူ့ကို အလိုမလိုက်လည်း စိတ်ကောက် ဆန္ဒပြတာမျိုး မရှိသည့် အလိမ္မာစားလေး ဖြစ်၏။ မေမေပေးစားသော အချွဲစား အလိမ္မာစားလေးကို ကိုယ်တိုင်ရွေး ခဲ့ရတာ မဟုတ်သည် မို့ အားတတ်သရောမရှိပေမယ့် တစ်နှစ်နီးပါးဆိုသည့်အတွင်းမှာ သံယောဇဉ် တွယ်လာခဲ့ရတော့သည် ။

“ကောက်လည်း မကိုင်ပါလား”

ဖုန်းများ ပျက်သလား။ ဒီဘက်က ခေါ်သံကြားပြီး ဟိုဘက်မှာ ခေါ်သံထွက်ပေါ်မလာတာမျိုးလား။ ဒါမှ မဟုတ် နွဲ့ရေချိုးခန်းတွေ ဘာတွေထဲရောက်နေလို့ လား။ မဖြစ်နိုင် လောက်ဘူး ထင်သည် ။ နွဲ့က ရေချိုးခန်းထဲဝင်လျှင် ကော့ဒ်လက်စ်(Cord Less) တယ်လီဖုန်းလေး ကိုင်၍ ဝင်သွားတတ်သည် ။ အိမ်မှာ က နှစ်ယောက်တည်းနေတာမို့ နွဲ့နားမှာ တယ်လီဖုန်း အမြဲရှိနေမှ နွဲ့အတွက် အဖော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

မီးဖိုထဲဝင်၍ ချက်ပြုတ်လျှင်လည်း နွဲ့နားမှာ တယ်လီဖုန်းရှိမြဲ။

“တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရှိရင် အဖော်ရပါပြီ ကိုကိုရယ်”တဲ့ ။

အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မရှိပါ။ အိမ်ဖော်ထားဖို့ နွဲ့က အမြဲကန့်ကွက်သည် ။

နွဲ့ပဲ ချက်ပြုတ်သည် ။ လှည်းကျင်းရှင်းလင်းသည် ။ လျှော်ဖို့ တိုက်ဖို့ က တော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ အဝတ်လျှော်သည့် ကောင်မလေးလာသည် ။ ခြံထဲမှာ ရေလောင်း တံမြက်လှည်းကောင်လေးက တစ်နေ့တည်း လေးငါးအိမ်။ နာရီပိုင်းနှင့် လုပ်တာမို့ မနက်ခြောက်နာရီဆို ရောက်သည် ။ ရေလောင်းသည် ။ တံမြက်လှည်းသည် ။ ခြံရှင်းဘာညာနှင့် ဆယ်နာရီမှ ပြန်သည် ။ ဆယ်နာရီနောက်ပိုင်းမှာ ခြံသော့ခတ်။ ဘယ်သူလာလို့ မှ ဖွင့်မပေးတော့ပါ။ မင်းခန့်ထယ် ပြန်လာမှ ခြံတံခါးကို ကိုယ်သော့နှင့် ကိုယ်ဖွင့်ဝင်ရသည် ။ သူ ပြန်ရောက်ပြီးလျှင်တော့ ဧည့်သည့်လာချင်လာ။ သို့ပေမဲ့ များ သောအားဖြင့်မှာ မိုးချုပ်ခါနီးပြီမို့ ဧည့်သည့်လည်း သိပ်မလာတော့ပါ။

“ဖုန်းများ ပျက်သလား”

ခေါ်မိပြီးမှ သာ ပြောဖြစ်ချင်သည် ။ တစ်ဖက်မှ ကောက်မကိုင်တိုင်း နံပါတ်များကို ထပ်၍ ထပ်၍ နှိပ် ဖြစ်၏။ မနက်တုန်းကပဲ နွဲ့ ဖုန်းဆက်သေးသည် ။ လေဆိပ်သို့မလာခင်မှာ နွဲ့က ညနေဘာစားချင်လဲဟု လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်၏။ နွဲ့က အဲဒီလို လိမ္မာတာလေးတွေ ရှိသည် ။

“နွဲ့ရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေကို လှီးပြီး ဘာဘီကျူးလုပ်ထား”

နွဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်၏။

“ပါးပေါ်မှာ အနာရွတ်ကြီးနှစ်ခုနဲ့ မိန်းမကို ကိုကို ဆက်ချစ်နိုင်သေးတယ်ဆိုရင် နွဲ့က တကယ်လုပ်ကျွေးမှာ ”

“ဘယ်နှယ့် မချစ်ရတုန်း၊ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ ပိုတောင်လှလာဦးမယ်၊ ပိုချစ်မှာပိုချစ်မှာ ”

“ဒါဖြင့် ကိုကို စားရမယ် စိတ်ချ၊ ညနေကျရင် ကိုကိုက ဖွိုင်းစီးယား

နဲ့ မြည်းဖို့ မိန်းမလုပါးဖောင်း ဘာဗီကျူး”

“စားမှာစားမှာ ”

နဲ့ ရယ်လျက် ဖုန်းချသွားခဲ့၏။

အဲသည် တုန်းကတောင် ဖုန်းမပျက်သေးတာ ဖုန်းက အကောင်းကြီး ပါ။ ခုချက်ချင်း ကြီးတော့ ထမပျက်နိုင်ကောင်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

နဲ့တစ်ယောက် တကယ်ပဲ ဘာဗီကျူးလုပ်ဖို့ သူ့ပါးကို လှီးချလိုက်ပြီ လား။ သွေးထွက်တွေလွန်ပြီး သတိတွေလစ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။

သွားမှ

ခေါ်မရသည့် ဝုန်းခနဲပွင့်ကာ အိခနဲဖြစ်သွားသည် ။

မင်းခန့်ထယ် ဂီယာထိုးပြီးသား မောင်းထွက်မည့်ဆဲဆဲမှ လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

“ဟိုက်....”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါင်းငုံ့ထားသည် ။ ဆံပင်တချို့က အုပ် ကျပြီး မျက်နှာကို လုံးဝ မတွေ့ရပါ။

“ဒါ....ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အမြန်မောင်းထွက်ပေးပါ ဦးရယ်”

“ဟင်....”

ထွက်မည့်ဆဲဆဲမို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတော့သည် ။ အိမ်ကိုလည်း ရောက်ချင်လှပြီ။ နဲ့ကိုလည်း စိတ်ပူ၏။

“မင်းကို ဘယ်နေရာမှ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကြုံတဲ့ နေရာမှာ ဆင်းပါမယ့်”

“ကျုပ်က ရွှေတောင်ကြားကိုသွားမှာ ”

“ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းပေါ်မှာ ဆင်းပါမယ်”

နောက်ထပ် စကားမပြောဖြစ်တော့ပါ။ ကောင်မလေးက ခေါင်းငုံ့နေသည် ။ မင်းခန့်ထယ်က ကိုယ့်ကိစ္စနှင့် ကိုယ် စိတ်စောနေသည် ။ တစ်လမ်းလုံးမှာ အသံတိတ်နေတော့သည် ။

ရွှေတောင်ကြားထဲသို့ ကွေ့မဆင်းခင် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမကြီးပေါ် ကားကို တုံ့ခနဲရပ်သည် ။

“လိုရာခရီးအရောက် လိုက်မပို့နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်မှာလည်း ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်မို့၊ ဟင်....”

“ရပါတယ်”

ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးကျမှ ကောင်မလေးခေါင်းမော့သည် ။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ငိုဆဲ။ ဟိုတလောကပဲ သူ့ဗီဒီယိုကား ကြည့်လိုက်ရသေးသည် ။

နာမည်ကျတော့ မေ့တော့တော့ရယ်။

“မင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပဲ”

ကားလမ်းပေါ်ချပစ်ခဲ့မို့ အတော်ကြီးအားနာသွားရတော့သည် ။ သူက မင်းသမီးဆိုတော့ လူလယ်ကောင် သည် တိုင်းထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါမလား။ မင်းသမီးကလည်း လွန်သည် ။ လေဆိပ်မှာ အရှက်ခွဲခံရသည့်အခန်းရိုက်တာ သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှချည့်ဟု ကြားခဲ့ရသည် ။ သရုပ်ဆောင်က လည်း ကောင်းပဲကောင်းနိုင်လွန်း။ ခုထိငိုတုန်း။ ငိုထားလိုက်

တာမှ မျက်ခွံတွေ တွတ်တွတ်ရဲကာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးတောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ မျက်မှန်ကြည်လေးလည်း မျက်ရည်စက်တွေနှင့်။

“ခက်တာပဲ၊ ကျုပ်မှာ လည်း အရေးကြီးနေတယ်”

မင်းသမီး မဟုတ်ဘူး ဘဲထား၊ ရိုးရိုးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ငိုပွဲဆင်မျက်နှာကြီးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ အဖော်မဲ့စွာ ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ကျတော့ အားနာစရာကောင်းလှသည် ။

“ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မင်းခန့်ထယ် နောက်ဆံတင်းပုံနှင့် ပြန်ငဲ့ကြည့်သည် ။

“မင်း ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ကန်တော်ကြီးနားမှာ ”

“ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယူသွား၊ ကျုပ်ကားကို ယူသွား၊ မင်း ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“အားနာလိုက်တာ ဦးရယ်”

‘ဦး’တဲ့ ။ သူခေါ်တာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ကောင်မလေးအသက်က ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်။ ကိုယ်က သုံးဆယ့်သုံး ဆိုတော့ ခေါ်ပါစေလေ။ ဦးအရွယ်ပဲပေါ့။

“ယူသွား၊ ကျုပ်အိမ်က အရမ်းနီးနေပြီ၊ လျှောက်သွားတော့မယ်၊ ရော့...”

ကားပေါ်မှာ ဆင်းသည် ။ ကားသော့ပေးသည် ။

ပိုက်ဆံအိတ်ပြားပြားကြီးထဲမှ ကုမ္ပဏီလိပ်စာ၊ ရုံးခန်းလိပ်စာ၊ အိမ်
လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်တွေပါသည့် ဗစ္စတင်းကတ်ကြီးကြီးကို လှမ်းပေး
လိုက်သည်။ ။

“အဲဒီလိပ်စာတွေထဲက ပို့ချင်တဲ့ နေရာကိုပြန်ပို့၊ ဘယ်ပို့ပို့ဖြစ်တယ်”

မင်းသမီးထံမှ နေပါစေတွေ၊ ဘာတွေ မလာတော့။ ခုချိန်မှာ ‘နေပါ
စေ’ပြောနိုင်ဖို့ အင်အားမရှိပါ။ ကောင်မလေးမောင်းထွက်သည်။ ။ မင်းခ
န့်ထယ်က ကိုယ့်အိမ်ရှိရာ ကုန်းကြောင်း ပြန်သည်။ ။ နောက်ဆုံးလက်ခံ
ရရှိလိုက်သည့် ဝါကျတိုလေးမှာ အသံလေးက တိုးတိမ်သလောက် အနှစ်
သာရတွေ နက်ရှိုင်းစွာ ပျော်ဝင်နေလိမ့်မည်ဆိုတာကို ယုံကြည်မိပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်”တဲ့။ ။

★